

[Arbejdsministeren]

Det fremgår faktisk af lovens § 38 om bortfald af anerkendelse, at arbejdsministeren kan bestemme, at det skal ske, hvis kassens ledelse tilsidesætter reglerne i denne lov eller bestemmelser, der er givet i henhold til loven, hvis kassens virksomhed ikke foregår under iagttagelse af fornøden påpasselighed og orden, eller hvis direktøren for arbejdsløshedsforsikringen eller Landsarbejdsrådet skønner, at kassen direkte overtræder gældende regler på en måde, så hele forsikringssystemet kommer i et uheldigt lys.

På baggrund af den undersøgelse, vi nu har fået fra to uafhængige statsanerkendte revisorer som følge af det tilsyn, der er med den pågældende kasse, var der ikke belæg for i 1993 og heller ikke i 1994 at tage godkendelsen fra kassen. Hvis det skulle være sket, skulle det jo have været enten i hr. Henning Dyremoses tid eller i min forgængers, hr. Kirkegaards, tid, men jeg har ikke belæg for med det lovgrundlag, der er, og med den adfærd, der er udøvet siden den 24. januar 1993, at tage godkendelsen fra kassen.

Når jeg peger på lovgrundlagets mulighed for at fratage kassen sin godkendelse, er det, fordi jeg synes, at man er nødt til at forholde sig til, hvad der rent faktisk gives af lovhjemmel til det i § 38, og dér taler man ikke om et samlet billede af, hvad der er sket de sidste 5-6 år. Det siger jeg bare sådan til almindelig folkeoplysning for det tilfælde, at vi skal have en debat, som i en eller anden grad skal afdække den mystik, der ligger omkring FFA, hvad jeg også ville være interesseret i.

(Kort bemærkning).

Kim Behnke (FP):

Lad mig sige til hr. Ole Vagn Christensen, at populisme nok er det sidste, man kan hæfte af skældsord på mit virke omkring FFA og SFF. Jeg skulle hilse og sige til hr. Ole Vagn Christensen, at over de år, jeg har beskæftiget mig med den sag, har jeg modtaget de mest interessante trusler, senest trusler om, at jeg vil blive sagsøgt, fordi jeg har fremsat et forslag i Folketinget. Så at der skulle ligge motiver om populisme, kan jeg godt afkræfte. Det er ikke en populær sag at beskæftige sig med.

Ministeren siger, at der ikke er hjemmel i lovens § 38. Det har faktisk – og det vil ministeren kunne se på en række af de spørgsmål, der

for halvandet års tid siden blev stillet fra Folketingets Finansudvalg – været afsøgt, hvad der skal til for at udnytte lovens § 38. Ministerens forgænger og det samme ministerium fortolkede det dengang på den måde, at det kunne man ikke sådan sætte nogen nærmere grænser for. Der var ikke en objektiv grænse, som kunne overskrides eller ikke overskrides. Derfor kan ministeren heller ikke i dag hævde, at der er en objektiv grænse, og at den ikke er overskredet endnu: Argumentet må gælde begge veje. Når ministeriet ikke tidligere har villet fortælle, hvor randen er på glasset, hvad den sidste dråbe er, der får det til at løbe over, kan vi lige så godt hævde, at det er det, vi gør nu, der er dråben, og at tiden er inde.

Det, der er vores vægtigste grund, er statsrevisorernes udtalelse, for statsrevisorerne udtaler jo, og jeg citerer fra forslaget bemærkninger s. 2 nederst, anden spalte:

»Statsrevisorerne finder det samtidig nødvendigt at indskærpe over for arbejdsministeren, at direktoratet burde have benyttet sine beføjelser på et tidligere tidspunkt, så snart de første tegn på misbrug dukkede op.«

Det er derfor, vi er nødt til at gribe ind nu.

(Kort bemærkning).

Ole Vagn Christensen (S):

Jeg må sige til fru Lilli Gyldenkilde og til hr. Kim Behnke, at jeg synes, at de svar, som jeg modtog, fortæller, at man også er interesseret i, at dette kommer ned på et sagligt niveau.

Det var derfor, jeg nævnte den situation, at nu har ministeren redegjort for, hvad ministeren har gjort, og hvordan der er grebet ind også over for det, som hr. Kim Behnke nævner her til sidst, nemlig når det drejer sig om statsrevisorerne; der har været sat revisorer på sagen, også vedrørende det, der handler om lovgrundlaget. Så alle de ting, man fremfører, er der taget vare på.

Hvad angår de andre situationer, nemlig de situationer, hvor der er rejst tvivl om, hvordan de tidligere arbejdsministre har håndteret disse sager, forstår jeg godt hr. Kim Behnke, som jo har arbejdet meget aktivt med dette her – det kunne jeg ikke drømme om ikke at anerkende. Men staten har jo netop vedrørende de ting, der er foregået, og som vi skal sørge for at rette op på, gjort noget ved at forlange at få midlerne ført tilbage. Og det er så det, der køres retssager om.